

Entrevista a Oscar Lafontaine

A l'ombra de la reunificació

Seriosament afectat per l'atemptat contra la seua vida, Lafontaine es recupera psicològicament i prepara la campanya per a les pròximes eleccions. L'objectiu: ser canceller de la nova Alemanya unida.

Senyor Lafontaine, ja han passat unes setmanes d'ençà del seu atemptat a Colònia. Però té molt bon aspecte. ¿Es troba realment bé?

—Ja torno a estar molt bé, però encara em cal temps per a superar l'atemptat.

—¿Com es vencen les seqüeles d'un atemptat contra la pròpia vida?

—S'ha de mirar de trobar la calma.

—Els especialistes diuen que un no pot assimilar-ho sol, que cal l'ajuda d'un psicoterapeuta. ¿La té, vostè, aquesta ajuda?

—De moment no, encara que uns psicòlegs amics me n'han ofert la seva. D'altra banda, s'ha de dir que el qui es mou contínuament en acts massius també té present aquesta possibilitat i, fins a cert punt, hi està preparat. Sempre he tingut en compte que una cosa així pot passar, tothom sap que una protecció absoluta és impossible.

—Diu que de moment no recorre a l'ajuda de cap psicoterapeuta. ¿No ho és clar per un futur, doncs?

—No es pot predir amb seguretat el curs del restabliment posterior. També em sembla absurd jugar a fer el saltamartí. Però, perquè puguin encasellar bé les coses, els diré que, si tots els neuròtics obsessius de la política haguessin de fer una teràpia, hi hauria un munt de feina.

—Quan cada matí es mira al mirall en afaitar-se, no pot evitar veure's la cicatriu al coll. ¿Comença el dia per a vostè amb el record de l'atemptat?

—Aquest matí, per exemple, no hi he pensat. He mirat si em baixa la inflamació. Això de banda, no sento cap odi quan penso en la senyora Streidel. N'és l'autora i la víctima alhora.

—¿Ha fet públiques l'actitud agressiva contra algunes persones i les fotografies de l'incident?

—Puc mirar-me les fotografies de Colònia sense que m'afectin gaire. Al mo-

ment dels fets jo sabia bé què havia passat, i en quedar estès a terra, vaig tenir temps d'esbrinar què significava allò. Quan vaig despertar del cloroform, tenia la sensació d'haver superat el pitjor.

—Willy Brandt ha dit que, quan sortís de la clínica, seria "un altre".

—Així és. L'atemptat és un esdeveniment que cal afegir a la teua vida i m'ha convertit en una altra persona.

—¿Com defineix vostè aquest "un altre"?

—Crec que té importància per a continuar vivint quan saps que hi ha hagut un moment en què vas ser prop de la mort.

—Els diaris diuen que pateix impulsos depressius a conseqüència de l'agressió.

—Si els diaris, amb grans titulars, intenten usar l'atemptat en contra meua i qüestionar sobre si sóc depressiu, o bé en situació d'ocupar-me d'afers importants, deixo al criteri de l'opinió pública considerar si això d'adiu a les regles del bon gust. Però, del meu estat d'ànim, ja poden fer-se'n el càrrec.

—Precisament un efecte depressiu, vostè no el fa...

—...gràcies per aquest descobriment.

—...encara que hi hauria motius pensant en la situació del seu partit.

—Pensar en el Partit Socialdemòcrata Alemany (SPD) de vegades també em fa content.

—¿Aquests dies no ha pensat mai seriosament allunyar-se de la política?

—Ja fa anys que em trobo en aquesta tensió. D'una banda faig política i, d'altra, sé a quantes coses renuncio a canvi. Després d'un atemptat com aquest, és clar que aquests pensaments són més intensos que abans.

—¿Però continua decidit a presentar-se com a candidat pel SPD a la cancelleria?

—Necessito temps i tranquil·litat per a superar l'atemptat. Així i tot, m'ha sem-

blat convenient demanar la paraula pel que fa al pacte polític. Es tracta que el SPD trobi decisions de durada.

—No es pot evitar la impressió que, a vostè, aquesta unificació continua semblant-li sospitosa, no solament la velocitat amb què Kohl la impulsa. Vostè sempre ha dit que la integració europea havia de tenir prioritat.

—Hi ha gent que sota el concepte d'unitat només entén la unitat estatal, però els socialdemòcrates també l'entenen com a la uniformitat de les condicions de vida. La introducció abrupta del DM és el camí més car per a les dues parts d'Alemanya. El bon camí, van assenyalar-lo abans del 7 de febrer el Consell Tècnic, el Banc Federal (Bundesbank) i el ministeri d'Economia i Hisenda: crear la convertibilitat del marc oriental i fixar un tipus de canvi monetari, a fi de no prescindir de l'economia de mercat, ni —i això és el decisiu— de l'adaptació de l'economia exterior. ¿Què faran tots els herois de Bonn que recomanaven el mal camí quan la productivitat i els sous no vagin a l'hora? L'única resposta que tindran llavors serà cridar contínuament a pagar els contribuents alemanys.

—Helmut Kohl vol eleccions conjuntes a l'hivern.

—El pròposit de fer eleccions conjuntes el 2 de desembre o el 13 de gener el trobo errat. Aleshores tindríem un govern i un Parlament, però continuariem tenint dues societats amb diferents nivells de pensions i de sous.

—Quan s'hagi realitzat la unió econòmica i monetària, ¿s'ha d'advocar també per unes eleccions conjuntes al més aviat possible? La majoria de les resolucions del govern de Bonn afectarien llavors la població de la RDA. Ells també tenen dret a donar el seu vot sobre qui decideix sobre ells.

—Les apreciacions ideològiques tenen un valor en si. Però malauradament les

coses són així: la resolució de les tasques necessita temps. A la RDA ara hem tingut les eleccions de la Cambra popular, hem tingut les eleccions comunals, ara n'hi haurà de regionals. S'han de crear administracions, els Parlaments han d'aconseguir una capacitat de funcionament. Jo sóc del parer que no és defensible precipitar-ho tot només perquè el grup parlamentari té por de perdre les eleccions.

—*¿Insisteix que les eleccions del Bundestag han de ser el 2 de desembre?*

—Em sembla convenient.

—*¿I les eleccions conjuntes de tots els alemanys l'any vinent?*

—Ara m'interessa la qüestió de com poder evitar un augment dràstic de l'atur a la RDA, amb totes les conseqüències negatives també per a la RFA. La contínua discussió sobre les dates de les eleccions no soluciona el problema.

—*En la seva oposició contra unes eleccions conjuntes ràpides, un té la sospita que es tracti d'una estratègia: com pitjor vagin les coses a la RDA, més fàcil serà per a vostè guanyar les eleccions a la República Federal.*

—De mica en mica començo a dubtar de la meua capacitat de convèncer-los que per a mi es tracta del contrari, és a dir, d'evitar desenvolupaments socio-polítics erronis. Si la política del canceller federal té èxit, aleshores guanyarà amb justícia les eleccions. Però si la nostra alternativa és la correcta —i això ho demostrarà el temps—, aleshores les guanyarem nosaltres. Això no té res a veure amb estratègies.

—*Si sap tan bé com prevenir els mals per a tot el poble alemany, ¿quan tornarà a la campanya per a arribar a la cancelleria?*

—Puc tornar a emprendre la totalitat de les meves funcions després de la pausa d'estiu. No tinc pas cap problema a dirigir dins de tres mesos una campanya electoral eficaç. La condició: que la política sigui la correcta.

—*¿Farà ara unes vacances o algun tractament?*

—He de seguir el consell dels metges. Encara no puc participar contínuament en sessions, o fer entrevistes. Respecte a això, és tota una excepció que exposi en aquest moment la meua posició vers el pacte polític.